

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2000/76/EG

av den 4 december 2000

om förbränning av avfall

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 175.1 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

med beaktande av Regionkommitténs yttrande ⁽³⁾,

enligt förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽⁴⁾, mot bakgrund av det gemensamma utkast som godkändes av förlikningskommittén den 11 oktober 2000, och

av följande skäl:

- (1) I det femte miljöhandlingsprogrammet "Mot en hållbar utveckling – Europeiska gemenskapens åtgärdsprogram för miljön och en hållbar utveckling", kompletterat av beslut nr 2179/98/EG om en översyn av programmet ⁽⁵⁾, fastställs målet att kritiska belastningsgränser och nivåer för vissa föroreningar, t.ex. kväveoxider (NO_x), svaveloxid (SO₂), tungmetaller och dioxiner, inte får överskridas och att målet när det gäller luftkvalitet är att alla människor effektivt skall skyddas mot de kända hälsorisker som har samband med luftföroreningar. Vidare fastställs i programmet målet att dioxinutsläppen från identifierade källor skall ha minskat med 90 % senast år 2005 (1985 års nivå) och att utsläppen av kadmium (Cd), kvicksilver (Hg) och bly (Pb) från alla spridningsvägar under 1995 skall ha minskat med åtminstone 70 %.
- (2) I protokollet om långlivade organiska föroreningar som undertecknats av gemenskapen inom ramen för FN:s ekonomiska kommissionens för Europa (FN-ECE) konvention om långväga gränsöverskridande luftföroreningar fastställs följande rättsligt bindande gränsvärden för utsläpp av dioxiner och furaner: 0,1 ng TE (toxiska ekvivalenter)/m³ för anläggningar som förbränner mer än tre ton fast kommunalt avfall i timmen, 0,5 ng TE/m³ för anläggningar som förbränner mer än ett ton sjuk-

vårdsavfall i timmen och 0,2 ng TE/m³ för anläggningar som förbränner mer än ett ton farligt avfall i timmen.

- (3) I protokollet om tungmetaller som undertecknats av gemenskapen inom ramen för FN-ECE:s konvention om långväga gränsöverskridande luftföroreningar fastställs följande rättsligt bindande gränsvärden: 10 mg/m³ för utsläpp av partiklar vid förbränning av farligt avfall och sjukvårdsavfall, 0,05 mg/m³ för kvicksilver vid förbränning av farligt avfall och 0,08 mg/m³ för kvicksilver vid förbränning av kommunalt avfall.
- (4) Internationella centrumet för cancerforskning och Världshälsoorganisationen anger att vissa polycykliska aromatiska kolväten är cancerframkallande. Medlemsstaterna får därför fastställa gränsvärden för utsläpp av bland annat polycykliska aromatiska kolväten.
- (5) I enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna i artikel 5 i fördraget är det nödvändigt att vidta åtgärder på gemenskapsnivå. Försiktighetsprincipen utgör grunden för ytterligare åtgärder. Detta direktiv begränsas till att omfatta minimikrav för förbrännings- och samförbränningsanläggningar.
- (6) Vidare skall enligt artikel 174 i gemenskapens miljöpolitik bidra till att skydda människors hälsa.
- (7) En hög skyddsnivå för miljö och för människors hälsa kräver därför att det fastställs och upprätthålls stränga driftvillkor, tekniska krav och utsläppsgränsvärden för förbrännings- och samförbränningsanläggningar för avfall inom gemenskapen. De fastställda gränsvärdena bör förhindra eller i görligaste mån begränsa de negativa effekterna på miljön och de därav följande riskerna för människors hälsa.
- (8) Kommissionens meddelande om översyn av gemenskapens strategi för avfallshantering ger högsta prioritet åt förebyggande av avfall, därefter åt återanvändning och återvinning samt slutligen åt ett säkert bortskaffande av avfall. I sin resolution av den 24 februari 1997 om en gemenskapsstrategi för avfallshantering ⁽⁶⁾ upprepade rådet sin övertygelse att förebyggande av avfall bör ges högsta prioritet i all rationell avfallspolitik för att minimera uppkomsten av avfall och avfallets farliga egenskaper.

⁽¹⁾ EGT C 13, 17.1.1998, s. 6 och EGT C 372, 2.12.1998, s. 11.

⁽²⁾ EGT C 116, 28.4.1999, s. 40.

⁽³⁾ EGT C 198, 14.7.1999, s. 37.

⁽⁴⁾ Europaparlamentets yttrande av den 14 april 1999 (EGT C 219, 30.7.1999, s. 249), rådets gemensamma ståndpunkt av den 25 november 1999 (EGT C 25, 28.1.2000, s. 17) och Europaparlamentets beslut av den 15 mars 2000 (ännu ej offentliggjort i EGT). Europaparlamentets beslut av den 16 november 2000 och rådets beslut av den 20 november 2000.

⁽⁵⁾ EGT C 138, 17.5.1993, s. 1 och EGT L 275, 10.10.1998, s. 1.

⁽⁶⁾ EGT C 76, 11.3.1997, s. 1.

- (9) I resolutionen av den 24 februari 1997 betonade rådet också betydelsen av gemenskapskriterier för användningen av avfall, behovet av lämpliga utsläppsnormer för förbränningsanläggningar, behovet av övervakningsåtgärder för befintliga förbränningsanläggningar samt behovet av att kommissionen överväger en ändring av gemenskapslagstiftningen med avseende på avfallsförbränning med energiåtervinning för att undvika storskaliga transporter av avfall för förbränning eller samförbränning inom gemenskapen.
- (10) Det är nödvändigt att fastställa stränga bestämmelser för samtliga anläggningar som förbränner eller samförbränner avfall för att undvika gränsöverskridande transporter till anläggningar som drivs till lägre kostnader på grund av mindre stränga miljönormer.
- (11) I kommissionens meddelande Energi för framtiden: förnybara energikällor – Vitbok för gemenskapsstrategi och handlingsplan beaktas särskilt användningen av biomassa för energiändamål.
- (12) I rådets direktiv 96/61/EG⁽¹⁾ fastställs samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar där alla aspekter av en anläggnings miljöeffekter beaktas på ett integrerat sätt. Förbränningsanläggningar för kommunalt avfall med en kapacitet som överstiger tre ton i timmen och anläggningar för bortskaffande eller återvinning av farligt avfall med en kapacitet som överstiger tio ton per dag omfattas av direktiv 96/61/EG.
- (13) Iakttagande av de utsläppsgränsvärden som fastställs i detta direktiv bör betraktas som ett nödvändigt men inte tillräckligt villkor för att kraven i direktiv 96/61/EG skall vara uppfyllda. För att uppfylla dessa krav kan det bli nödvändigt med strängare utsläppsgränsvärden för de föroreningar som omfattas av detta direktiv, utsläppsgränsvärden för andra ämnen och andra medier samt andra lämpliga villkor.
- (14) Industriella erfarenheter av genomförandet av tekniker för att minska förorenande utsläpp från förbränningsanläggningar har samlats under en tioårsperiod.
- (15) Rådets direktiv 89/369/EEG⁽²⁾ och 89/429/EEG⁽³⁾ om förhindrande och minskning av luftförorening från kommunala avfallsförbränningsanläggningar har bidragit till att minska och kontrollera utsläpp till luften från förbränningsanläggningar. Strängare bestämmelser bör nu antas och dessa direktiv bör därför upphävas.
- (16) Skillnaden mellan farligt och icke-farligt avfall avgörs huvudsakligen av avfallets egenskaper före förbränningen eller samförbränningen och inte av skillnader när det gäller utsläpp. Samma utsläppsgränsvärden bör gälla för förbränning och samförbränning av farligt och icke-farligt avfall, men olika tekniker och villkor för förbränning eller samförbränning samt olika övervakningsåtgärder vid mottagandet av avfall bör behållas.
- (17) Medlemsstaterna bör ta hänsyn till direktiv 1999/30/EG av den 22 april 1999 om gränsvärden för svaveldioxid, kvävedioxid och kväveoxider, partiklar och bly i luften⁽⁴⁾ när de genomför det här direktivet.
- (18) Vid förbränning av farligt avfall som innehåller mer än 1 % organiska halogenföreningar, uttryckt som klor, måste vissa driftvillkor uppfyllas för att så mycket som möjligt av organiska föreningar, såsom dioxiner, skall förstöras.
- (19) Vid förbränning av avfall som innehåller klor uppstår restprodukter i rökgasen. Sådana restprodukter skall hanteras på ett sätt som begränsar deras mängd och skadlighet till ett minimum.
- (20) Det kan finnas skäl till att medge särskilda undantag från utsläppsgränsvärdena för vissa föroreningar under en begränsad tidsperiod och på särskilda villkor.
- (21) Det bör utarbetas kriterier för vissa sorterade brännbara partier av icke-farligt avfall som inte är lämpat för återvinning för att göra det möjligt att tillåta att de periodiska mätningarna utförs mindre ofta.
- (22) En enda text om förbränning av avfall kommer att förbättra den rättsliga klarheten och tillämpningen. Det bör finnas ett enda direktiv för förbränning och samförbränning av farligt och icke-farligt avfall där innehållet och strukturen i rådets direktiv 94/67/EG av den 16 december 1994 om förbränning av farligt avfall beaktas fullt ut. Därför bör direktiv 94/67/EG⁽⁵⁾ också upphävas.
- (23) Enligt artikel 4 i rådets direktiv 75/442/EEG av den 15 juli 1975 om avfall⁽⁶⁾ skall medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att se till att avfall återvinns eller bortskaffas utan fara för människors hälsa och utan att miljön skadas. Därför föreskrivs det i artiklarna 9 och 10 i det direktivet att varje anläggning eller företag som hanterar avfall måste erhålla ett tillstånd från de behöriga myndigheterna vilket bland annat skall omfatta de säkerhetsåtgärder som skall vidtas.

⁽¹⁾ EGT L 257, 10.10.1996, s. 26.

⁽²⁾ EGT L 163, 14.6.1989, s. 32. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

⁽³⁾ EGT L 203, 15.7.1999, s. 50. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

⁽⁴⁾ EGT L 163, 29.6.1999, s. 41.

⁽⁵⁾ EGT L 365, 31.12.1994, s. 34.

⁽⁶⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 39. Direktivet senast ändrat genom kommissionens beslut 350/96/EG (EGT L 135, 6.6.1996, s. 32).

- (24) Kraven på att återvinna den värme som alstras under förbrännings- eller samförbränningsprocessen och att minimera och återanvända restprodukter som uppstår under driften av förbrännings- eller samförbränningsanläggningar kommer att bidra till att målen om avfallshierarki i artikel 3 i direktiv 75/442/EEG uppnås.
- (25) Förbrännings- och samförbränningsanläggningar som endast behandlar animaliskt avfall som regleras av direktiv 90/667/EEG⁽¹⁾ omfattas inte av detta direktivs tillämpningsområde. Kommissionen har för avsikt att lägga fram ett förslag om översyn av kraven i direktiv 90/667/EEG i syfte att införa stränga miljönormer för förbränning och samförbränning av animaliskt avfall.
- (26) Tillståndet för en förbrännings- eller samförbränningsanläggning skall också uppfylla tillämpliga krav i direktiv 91/271/EEG⁽²⁾, 96/61/EG, 96/62/EG⁽³⁾, 76/464/EEG⁽⁴⁾, och direktiv 1999/31/EG⁽⁵⁾.
- (27) Samförbränning av avfall i anläggningar som inte i första hand är avsedda för förbränning av avfall bör inte tillåtas medföra större utsläpp av föroreningar i den del av rökgasvolymen som härrör från sådan samförbränning än som är tillåtet för egentliga avfallsförbränningsanläggningar och bör därför omfattas av lämpliga begränsningar.
- (28) Mätmetoder av hög kvalitet krävs för den kontroll av utsläppen som görs för att se till att utsläppsgränsvärdena för föroreningarna iakttas.
- (29) Införandet av utsläppsgränsvärden för avloppsvatten från rökgasrening från förbrännings- och samförbränningsanläggningar kommer att begränsa överföringen av föroreningar från luft till vatten.
- (30) Det bör fastställas bestämmelser för situationer när utsläppsgränsvärdena överskrids samt för tekniskt oundvikliga driftstopp, driftstörningar eller fel i reningsutrustningen eller mätutrustningen.
- (31) För att säkerställa insyn i tillståndsförfarandet inom hela gemenskapen bör allmänheten få tillgång till information så att den kan medverka i beslut om ansökningar om nya tillstånd och senare uppdateringar av dessa.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 90/667/EEG av den 27 november 1990 om fastställande av veterinära bestämmelser om bortskaffande och bearbetning av animaliskt avfall och dess utsläppande på marknaden samt om förhindrande av sjukdomsalstrande organismer i foder av animaliskt ursprung samt om ändring av direktiv 90/425/EEG (EGT L 363, 27.12.1990, s. 51). Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

⁽²⁾ Rådets direktiv 91/271/EEG av den 21 maj 1991 om rening av avloppsvatten från tätbebyggelse (EGT L 135, 30.5.1991, s. 40). Direktivet ändrat genom direktiv 98/15/EG (EGT L 67, 7.3.1998, s. 29).

⁽³⁾ Rådets direktiv 96/62/EG av den 27 september 1996 om utvärdering och säkerställande av luftkvaliteten (EGT L 296, 21.11.1996, s. 55).

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1979 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö (EGT L 129, 18.5.1976, s. 23). Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

⁽⁵⁾ Direktiv 1999/31/EG av den 26 april 1999 om deponering av avfall (EGT L 182, 16.7.1999, s. 1).

Allmänheten bör få tillgång till rapporter om drift och övervakning av de anläggningar som förbränner mer än tre ton i timmen så att den får information om deras potentiella effekter på miljön och på människors hälsa.

- (32) Kommissionen bör lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet på grundval av erfarenheterna av tillämpningen av detta direktiv, de nya vetenskapliga rön, den tekniska utvecklingen, de framsteg som har gjorts i fråga om teknik för kontroll av utsläpp, erfarenheterna av avfallshantering och driften av anläggningarna samt utvecklingen av miljökraven för att vid behov föreslå ändringar av de berörda bestämmelserna i detta direktiv.
- (33) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta direktiv bör antas i enlighet med rådets beslut 1999/468/EG av den 28 juni 1999 om de förfaranden som skall tillämpas vid utövandet av kommissionens genomförandebefogenheter⁽⁶⁾.
- (34) Medlemsstaterna bör fastställa bestämmelser om påföljder som gäller vid överträdelse av bestämmelserna i detta direktiv och se till att de genomförs. Dessa påföljder bör vara effektiva, proportionerliga och avskräckande.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Mål

Syftet med detta direktiv är att förhindra eller i görligaste mån begränsa den negativa inverkan på miljön från förbränning och samförbränning av avfall, särskilt föroreningar genom utsläpp till luft, mark, ytvatten och grundvatten, och de därmed sammanhängande riskerna för människors hälsa.

Detta syfte skall uppnås genom stränga driftvillkor och tekniska krav samt genom att fastställa utsläppsgränsvärden för avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar inom gemenskapen och genom att uppfylla kraven i direktiv 75/442/EEG.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Detta direktiv omfattar förbrännings- och samförbränningsanläggningar.

⁽⁶⁾ EGT L 184, 17.7.1999, s. 23.

2. Följande anläggningar skall emellertid undantas från detta direktivs tillämpningsområde:

a) Anläggningar som endast behandlar följande slags avfall:

- i) Vegetabiliskt jord- och skogsbruksavfall.
- ii) Vegetabiliskt avfall från livsmedelsindustrin, om den värme som alstras återvinns.
- iii) Vegetabiliskt fiberhaltigt avfall som uppstått vid produktion av nyfiberpappersmassa och vid pappersproduktion, om avfallet samförbränns på produktionsplatsen och om den värme som alstras återvinns.
- iv) Träavfall med undantag för träavfall som kan innehålla organiska halogenföreningar eller tungmetaller till följd av behandling med träskyddsmedel eller till följd av ytbehandling, och som särskilt omfattar sådant träavfall från bygg- och rivningsavfall.
- v) Korkavfall.
- vi) Radioaktivt avfall.
- vii) Djurkroppar, varom regleras i direktiv 90/667/EEG, utan att detta påverkar framtida ändringar av det direktivet.
- viii) Avfall som uppkommer vid prospektering och utvinning av olje- och gasfyndigheter från offshoreplattformar och som förbränns på dessa.

b) Experimentanläggningar som används för forskning, utveckling och provning i syfte att förbättra förbränningsprocessen och som behandlar mindre än 50 ton avfall per år.

Artikel 3

Definitioner

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

1. *avfall*: allt fast eller flytande avfall såsom det definieras i artikel 1 a i direktiv 75/442/EEG.
2. *farligt avfall*: allt fast eller flytande avfall såsom det definieras i artikel 1.4 i rådets direktiv 91/689/EEG av den 12 december 1991 om farligt avfall⁽¹⁾.

För följande slag av farligt avfall skall de särskilda kraven i detta direktiv i fråga om farligt avfall inte tillämpas:

- a) Brännbart flytande avfall inklusive spilloljor som omfattas av definitionen i artikel 1 i rådets direktiv 75/439/EEG av den 16 juni 1975 om omhändertagande av spilloljor⁽²⁾ förutsatt att de uppfyller följande

⁽¹⁾ EGT L 377, 31.12.1991, s. 20. Direktivet ändrat genom direktiv 94/31/EG (EGT L 168, 2.7.1994, s. 28).

⁽²⁾ EGT L 194, 25.7.1975, s. 23. Direktivet senast ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

kriterier:

- i) massainnehållet av polyklorerade aromatiska kolväten t.ex. polyklorerade bifenyler (PCB) eller pentaklorfenol (PCP) uppgår till koncentrationer som inte överstiger vad som anges i den tillämpliga gemenskapslagstiftningen,
 - ii) avfallet inte är farligt på grund av att det innehåller andra ingredienser som är förtecknade i bilaga II till direktiv 91/689/EEG i mängder eller koncentrationer som är oförenliga med målen i artikel 4 i direktiv 75/442/EEG, och
 - iii) nettovärmevärdet uppgår till minst 30 MJ per kg.
- b) Brännbart flytande avfall som inte, i den rökgas som är det direkta resultatet av dess förbränning, kan orsaka utsläpp av andra ämnen och inte i högre koncentrationer än vad som släpps ut vid förbränning av lätt eldningsolja enligt definitionen i artikel 1.1 i direktiv 93/12/EEG⁽³⁾.
3. *blandat kommunalt avfall*: avfall från hushåll samt avfall från handel, industrier och institutioner, som till sin natur och sin sammansättning liknar hushållsavfall, men med undantag för de fraktioner som anges i bilagan till kommissionens beslut 94/3/EG⁽⁴⁾ under rubrik 20 01 och som är källsorterade och med undantag för annat avfall som anges under 20 02 i samma bilaga.

4. *förbränningsanläggning*: varje stationär eller mobil teknisk enhet eller utrustning avsedd för värmebehandling av avfall med eller utan återvinning av alstrad värme. Häri innefattas förbränning av avfall genom oxidering såväl som andra termiska behandlingsprocesser, såsom pyrolys, förgasning eller plasmaprocess, i den mån som ämnena från behandlingen sedan förbränns.

Denna definition omfattar hela förbränningsanläggningen och det tillhörande området med samtliga förbränningslinjer, utrymmen för mottagning och förvaring av avfall samt utrustning för förbehandling vid anläggningen, anläggningens system för tillförsel av avfall, bränsle och luft, värmepanna, utrustning för behandling av rökgaser, utrustning för behandling eller förvaring av restprodukter och avloppsvatten vid anläggningen, skorsten, apparatur och system för reglering av förbränning samt för registrering och övervakning av förbränningsförhållandena.

5. *samförbränningsanläggning*: varje stationär eller mobil anläggning vars huvudsakliga ändamål är energialstring eller tillverkning av materiella produkter och

- som utnyttjar avfall som normalt bränsle eller tillskottsbränsle, eller
- där avfall värmebehandlas för att det skall kunna bortskaffas.

⁽³⁾ Rådets direktiv 93/12/EEG av den 23 mars 1993 om svavelhalten i vissa flytande bränslen (EGT L 74, 27.3.1993, s. 81). Direktivet senast ändrat genom direktiv 1999/32/EG (EGT L 121, 11.6.1999, s. 13).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslut 94/3/EG av den 20 december 1993 om en förteckning över avfall i enlighet med artikel 1 a i rådets direktiv 75/442/EEG om avfall (EGT L 5, 7.1.1994, s. 15).

Om samförbränning sker på ett sådant sätt att det huvudsakliga ändamålet med anläggningen inte är energialstring eller tillverkning av materiella produkter utan snarare värmebehandling av avfall skall anläggningen betraktas som en förbränningsanläggning i den mening som avses i punkt 4.

Denna definition omfattar hela anläggningen och det tillhörande området inklusive samtliga samförbränningslinjer, utrymmen för mottagning och förvaring av avfall samt utrustning för förbehandling vid anläggningen, anläggningens system för tillförsel av avfall, bränsle och luft, värmepanna, utrustning för behandling av avgaser, utrustning för behandling eller förvaring av restprodukter och avloppsvatten vid anläggningen, skorsten, apparatur och system för reglering av förbränning samt för registrering och övervakning av förbränningsförhållandena.

6. *befintlig förbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning*: en förbränningsanläggning eller samförbränningsanläggning

a) som är i drift och har tillstånd i enlighet med befintlig gemenskapslagstiftning före den 28 december 2000, eller

b) som har fått tillstånd eller registrerats för förbränning eller samförbränning och har tillstånd som utfärdats före den 28 december 2002 i enlighet med befintlig gemenskapslagstiftning under förutsättning att anläggningen tas i drift senast den 28 december 2003, eller

c) som enligt den behöriga myndighetens uppfattning har lämnat in en fullständig ansökan om tillstånd vilken är under behandling före den 28 december 2002, under förutsättning att anläggningen tas i drift senast den 28 december 2004.

7. *nominell kapacitet*: den sammanlagda förbränningskapaciteten hos de ugnar som förbränningsanläggningen består av, enligt specifikation av konstruktören och bekräftelse från den driftansvarige, med vederbörlig hänsyn till främst värmevärdet hos avfallet, uttryckt i kvantiteten avfall som förbränns per timme.

8. *utsläpp*: direkt eller indirekt utsläpp till luft, vatten eller mark av ämnen, vibrationer, värme eller buller från punktkällor eller diffusa källor i en anläggning.

9. *utsläppsgränsvärde*: den mängd, uttryckt genom vissa bestämda parametrar, koncentration och/eller nivå av ett visst slag av utsläpp som inte får överskridas under en eller flera tidsperioder.

10. *dioxiner och furaner*: alla polyklorerade dibenso-p-dioxiner och dibensofuraner som förtecknas i bilaga I.

11. *driftansvarig*: varje fysisk eller juridisk person som driver eller kontrollerar en anläggning, eller om detta följer av nationell lagstiftning, den person till vilken avgörande ekonomiskt inflytande över anläggningens tekniska funktion har delegerats.

12. *tillstånd*: ett skriftligt beslut (eller flera sådana beslut) som utfärdas av den behöriga myndigheten och som innebär tillstånd att driva en anläggning på vissa villkor som garanterar att anläggningen uppfyller alla krav i detta direktiv.

Ett tillstånd kan omfatta en eller flera anläggningar eller delar av en anläggning på samma område som drivs av samma driftsansvarig.

13. *restprodukt*: varje flytande eller fast material (inklusive bottenaska och slagg, flygaska och pannaska, fasta reaktionsprodukter från rökgasrening, slam från avloppsrening, förbrukade katalysatorer och förbrukat aktivt kol), som definieras som avfall i artikel 1 a i direktiv 75/442/EEG och som uppstår i förbrännings- eller samförbränningsprocessen, vid rökgas- eller avloppsreningen eller i andra processer i förbrännings- eller samförbränningsanläggningen.

Artikel 4

Ansökan och tillstånd

1. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 11 i direktiv 75/442/EEG eller artikel 3 i direktiv 91/689/EEG, får ingen förbrännings- eller samförbränningsanläggning drivas utan tillstånd att utföra sådan verksamhet.

2. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 96/61/EG skall en ansökan om tillstånd som lämnats in för en förbrännings- eller samförbränningsanläggning till den behöriga myndigheten innehålla en beskrivning av de åtgärder som syftar till att garantera att

a) anläggningen är konstruerad och utrustad samt kommer att drivas på ett sådant sätt att kraven i detta direktiv uppfylls, med beaktande av de avfallskategorier som skall förbrännas,

b) den värme som alstras under förbrännings- och samförbränningsprocessen i görligaste mån återvinns, exempelvis genom kraftvärmealstring, produktion av processånga eller fjärrvärme,

c) restprodukterna nedbringas till ett minimum med avseende på mängd och skadlighet och återanvänds där detta är lämpligt,

d) bortskaffandet av restprodukter som inte kan förhindras, minskas eller återvinns sker i enlighet med nationell lagstiftning och gemenskapslagstiftning.

3. Tillståndet skall beviljas endast om ansökan visar att de föreslagna mätteknikerna för utsläpp till luften uppfyller kraven i bilaga III och, när det gäller vatten, uppfyller kraven i bilaga III punkterna 1 och 2.

4. Det tillstånd som den behöriga myndigheten beviljar för en förbrännings- eller samförbränningsanläggning skall, förutom att uppfylla tillämpliga krav som fastställs i direktiv 91/271/EEG, 96/61/EG, 96/62/EG, 76/464/EEG och 1999/31/EG

a) innehålla en uttrycklig förteckning över de avfallskategorier som får behandlas. Förteckningen skall åtminstone använda avfallskategorierna i Europeiska avfallskatalogen (EWC), om detta är möjligt, och innehålla information om mängden avfall, när detta är lämpligt,

b) omfatta anläggningens totala förbränningskapacitet eller samförbränningskapacitet av avfall,

c) ange de provtagnings- och mätmetoder som skall användas för att uppfylla kraven på periodiska mätningar av föroreningar i luft och vatten.

5. Det tillstånd som den behöriga myndigheten beviljar en förbrännings- eller samförbränningsanläggning som använder farligt avfall skall utöver punkt 4

a) innehålla en förteckning över de mängder av olika kategorier av farligt avfall som får behandlas,

b) ange det minsta och det högsta flödet av sådant farligt avfall, avfallets lägsta och högsta värmevärde samt maximala innehåll av föroreningar, t.ex. PCB, PCP, klor, fluor, svavel och tungmetaller.

6. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i fördraget får medlemsstaterna upprätta förteckningar över avfallskategorier som skall anges i tillståndet vilka kan samförbrännas i angivna kategorier av samförbränningsanläggningar.

7. Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 96/61/EG skall den behöriga myndigheten regelbundet ompröva och vid behov uppdatera villkoren i tillståndet.

8. Om den driftansvarige vid en förbrännings- eller samförbränningsanläggning för icke-farligt avfall planerar en förändring av driften som skulle medföra förbränning eller samförbränning av farligt avfall skall detta betraktas som en väsentlig förändring i den mening som avses i artikel 2.10 b i direktiv 96/61/EG och artikel 12.2 i det direktivet skall gälla.

9. Om en förbrännings- eller samförbränningsanläggning inte uppfyller villkoren i tillståndet, särskilt gränsvärdena för utsläpp till luft och vatten, skall den behöriga myndigheten vidta åtgärder för att se till att dessa villkor efterlevs.

Artikel 5

Avlämning och mottagning av avfall

1. Den driftansvarige vid en förbrännings- eller samförbränningsanläggning skall vidta erforderliga försiktighetsåtgärder i fråga om avlämning och mottagning av avfall för att förhindra eller i görligaste mån begränsa skadeverkningarna på miljön, särskilt förorening av luft, mark, ytvatten och grundvatten samt dålig lukt och buller och de direkta riskerna för människors hälsa. Dessa åtgärder skall åtminstone uppfylla kraven i punkterna 3 och 4.

2. Den driftansvarige skall bestämma mängden avfall för varje avfallskategori, om möjligt enligt Europeiska avfallskatalogen, innan han accepterar avfallet på förbrännings- eller samförbränningsanläggningen.

3. Innan den driftansvarige accepterar farligt avfall på förbrännings- eller samförbränningsanläggningen skall han ha tillgång till information om avfallet i syfte att kontrollera bland annat om de tillståndskrav som anges i artikel 4.5 är uppfyllda. Denna information skall omfatta följande:

a) All administrativ information om genereringsprocessen som ingår i de dokument som anges i punkt 4 a.

b) Den fysikaliska och, i möjligaste mån, kemiska sammansättningen av avfallet samt all annan information som krävs för att det skall vara möjligt att bedöma dess lämplighet för den avsedda förbränningsprocessen.

c) Avfallens farliga egenskaper, de ämnen med vilka det inte får blandas och de försiktighetsåtgärder som skall vidtas vid hanteringen av avfallet.

4. Innan avfallet tas emot på förbränningsanläggningen eller samförbränningsanläggningen skall den driftansvarige vidta åtminstone följande åtgärder:

a) Kontrollera de handlingar som krävs enligt direktiv 91/689/EEG och, i förekommande fall, de som krävs enligt rådets förordning (EEG) nr 259/93 av den 1 februari 1993 om övervakning och kontroll av avfallstransporter inom, till och från Europeiska gemenskapen⁽¹⁾ och enligt bestämmelserna om transport av farligt gods.

b) Ta representativa prover, om det inte är olämpligt, t.ex. när det gäller smittsamt kliniskt avfall, i görligaste mån före lossning, för att genom kontroller verifiera att avfallet överensstämmer med den information som avses i punkt 3 och för att göra det möjligt för de behöriga myndigheterna att fastställa det behandlade avfallens art. Dessa prover skall bevaras i minst en månad efter förbränningen.

5. De behöriga myndigheterna får medge undantag från punkterna 2, 3 och 4 för industrianläggningar och företag som förbränner eller samförbränner enbart sitt eget avfall på samma plats som det uppstår, förutsatt att kraven i detta direktiv uppfylls.

Artikel 6

Villkor för driften

1. Förbränningsanläggningarna skall drivas på ett sådant sätt att en så hög förbränningsgrad uppnås att den totala mängden organiskt kol i slaggen och bottenaskan är mindre än 3 % eller glödningsförlusten är mindre än 5 % räknat på torr vikt. Vid behov skall lämpliga tekniker för förbehandling av avfallet användas.

⁽¹⁾ EGT L 30, 6.2.1993, s. 1. Förordningen senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 2408/98 (EGT L 298, 7.11.1998, s. 19).

Förbränningsanläggningarna skall konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att temperaturen hos gaserna som uppstår vid förbränningen efter den sista inblåsningen av förbränningsluft höjs på ett kontrollerat och homogent sätt även under de mest ogynnsamma förhållanden till 850 °C uppmätt i omedelbar närhet av förbränningskammarens innervägg eller en annan representativ punkt i förbränningskammaren som godkänts av den behöriga myndigheten och hålls på den nivån under två sekunder. Vid förbränning av farligt avfall som innehåller mer än 1 % organiska halogenföreningar, uttryckt som klor, skall temperaturen höjas till 1 100 °C under minst två sekunder.

Varje linje i förbränningsanläggningen skall vara utrustad med minst en stödbrännare. Dessa brännare skall automatiskt sätta i gång när temperaturen hos rökgaserna sjunker under 850 °C eller 1 100 °C efter den sista inblåsningen av förbränningsluft, beroende på vilket som är fallet. De skall också användas under anläggningens start- och stopperioder för att säkerställa att en temperatur av 850 °C eller 1 100 °C, beroende på vilket som är fallet, upprätthålls under hela dessa perioder och så länge som oförbränt avfall finns i förbränningskammaren.

Stödbrännarna får under start- och stopperioden eller när temperaturen hos rökgaserna sjunker under 850 °C eller 1 100 °C, beroende på vilket som är fallet, inte matas med bränsle som kan orsaka större utsläpp än de som uppstår vid förbränning av gasolja, enligt definitionen i artikel 1.1 i rådets direktiv 75/716/EEG, flytande gas eller naturgas.

2. Samförbränningsanläggningarna skall konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att temperaturen hos de gaser som uppstår vid samförbränning av avfall höjs på ett kontrollerat och homogent sätt även under de mest ogynnsamma förhållanden till 850 °C och hålls på den nivån under minst två sekunder. Vid samförbränning av farligt avfall som innehåller mer än 1 % organiska halogenföreningar, uttryckt som klor, skall temperaturen höjas till 1 100 °C.

3. Förbrännings- och samförbränningsanläggningar skall ha och drivas med fungerande automatiska system som förhindrar tillförsel av avfall

a) vid start, till dess att förbränningstemperaturen på 850 °C eller 1 100 °C, beroende på vilket som är fallet, eller den temperatur som anges i enlighet med punkt 4 har uppnåtts,

b) när förbränningstemperaturen på 850 °C eller 1 100 °C, beroende på vilket som är fallet, eller den temperatur som anges i enlighet med punkt 4 inte upprätthålls,

c) när de kontinuerliga mätningar som krävs enligt det här direktivet visar att ett utsläppsgränsvärde har överskridits till följd av störningar eller fel i reningsutrustningen.

4. Den behöriga myndigheten får medge andra villkor än de som följer av punkt 1 eller, när det gäller temperaturen, punkt 3, och som anges i tillståndet för vissa avfallskategorier eller vissa termiska processer, förutsatt att kraven i detta direktiv uppfylls. Medlemsstaterna får fastställa regler för sådana tillstånd. De ändrade villkoren för driften får inte medföra att det uppstår mer restprodukter eller restprodukter med högre halter av organiska föreningar än de restprodukter som kan förväntas under de villkor som anges i punkt 1.

Den behöriga myndigheten får medge andra villkor än de som anges i punkt 2 eller, när det gäller temperaturen, punkt 3, och som anges i tillståndet för vissa avfallskategorier eller vissa termiska processer, förutsatt att kraven i detta direktiv uppfylls. Medlemsstaterna får fastställa regler för dessa tillstånd. Villkor för tillståndet skall vara att åtminstone bestämmelserna i bilaga V om utsläppsgränsvärden för totalt organiskt kol och kolmonoxid iakttas.

I fråga om samförbränning av eget avfall, inom produktionsområdet, i existerande barkpannor inom pappers- och massaindustrin skall villkor för tillståndet vara att åtminstone bestämmelserna i bilaga V om utsläppsgränsvärden för totalt organiskt kol iakttas.

Alla driftvillkor som fastställs enligt denna punkt samt resultaten av de kontroller som görs skall medlemsstaten meddela till kommissionen som en del av de uppgifter som skall lämnas enligt rapporteringskraven.

5. Förbrännings- och samförbränningsanläggningarna skall konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att utsläpp till luften som medför betydande luftföreningar i marknivå förhindras. Särskilt gäller att rökgaserna skall släppas ut genom en skorsten på ett kontrollerat sätt och i enlighet med gemenskapens tillämpliga luftkvalitetsnormer, varvid skorstenens höjd skall vara beräknad så att människors hälsa och miljön skyddas.

6. All värme som alstras i förbrännings- och samförbränningsprocessen skall återvinnas i görligaste mån.

7. Smittsamt kliniskt avfall bör placeras direkt i ugnen utan att först blandas med andra kategorier avfall och utan direkt hantering.

8. Skötseln av förbrännings- eller samförbränningsanläggningen skall anförtros en fysisk person som har kompetens att sköta anläggningen.

Artikel 7

Gränsvärden för utsläpp till luft

1. Förbränningsanläggningar skall konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att utsläppsgränsvärdena i bilaga V i rökgaserna inte överskrids.

2. Samförbränningsanläggningar skall konstrueras, utrustas, byggas och drivas på ett sådant sätt att utsläppsgränsvärden som har bestämts i enlighet med eller som anges i bilaga II i rökgaserna inte överskrids.

Om i en samförbränningsanläggning mer än 40 % av den alstrade värmen kommer från farligt avfall skall de utsläppsgränsvärden som fastställs i bilaga V tillämpas.

3. Resultaten av de mätningar som har gjorts för att kontrollera att utsläppsgränsvärdena iaktas skall räknas om till standardförhållanden som anges i artikel 11.

4. Vid samförbränning av obehandlat blandat kommunalt avfall skall gränsvärdena fastställas i enlighet med bilaga V, och bilaga II skall inte tillämpas.

5. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i fördraget får medlemsstaterna fastställa utsläppsgränsvärden för polycykliska aromatiska kolväten och andra föroreningar.

Artikel 8

Utsläpp av avloppsvatten från rökgasrening

1. För utsläpp av avloppsvatten från rening av rökgas från en förbrännings- eller samförbränningsanläggning skall det krävas tillstånd från de behöriga myndigheterna.

2. Utsläpp till vattenmiljön av avloppsvatten från rening av rökgas skall begränsas i görligaste mån, åtminstone i enlighet med de utsläppsgränsvärden som fastställs i bilaga IV.

3. Om tillståndet innehåller en särskild bestämmelse härom får avloppsvatten från rening av rökgas släppas ut till vattenmiljön efter särskild behandling, under förutsättning att

a) kraven i tillämpliga gemenskapsbestämmelser, nationella bestämmelser och lokala bestämmelser följs i form av utsläppsgränsvärden, och

b) massakoncentrationerna av de föroreningar som anges i bilaga IV inte överskrider utsläppsgränsvärdena i samma bilaga.

4. Utsläppsgränsvärdena skall gälla vid den punkt där avloppsvatten från rening av rökgas som innehåller de föroreningar som anges i bilaga IV släpps ut från förbrännings- eller samförbränningsanläggningen.

Om avloppsvattnet från reningen av rökgas behandlas på platsen tillsammans med avloppsvatten från andra källor i anläggningen, skall den driftansvarige göra de mätningar som anges i artikel 11

a) på avloppsflödet från rökgasreningssystemen innan det leds vidare till den gemensamma anläggningen för rening av avloppsvatten,

b) på övriga avloppsflöden innan de leds till den gemensamma anläggningen för rening av avloppsvatten,

c) vid den punkt där avloppsvatten släpps ut från förbränningsanläggningen eller samförbränningsanläggningen efter slutförd rening.

För att kontrollera att utsläppskraven i bilaga IV i fråga om avloppsflödet från rökgasreningssystemen uppfylls skall den driftansvarige göra erforderliga massbalansberäkningar för att bestämma de utsläppsnivåer i det slutrenade avloppsvattnet som kan hänföras till den del av avloppsvattnet som kommer från rökgasreningssystemen.

Under inga omständigheter får avloppsvatten spädas ut för att utsläppsgränsvärdena i bilaga IV skall kunna följas.

5. När avloppsvatten från rening av rökgas som innehåller de föroreningar som anges i bilaga IV behandlas utanför förbrännings- eller samförbränningsanläggningen vid en behandlingsanläggning som är avsedd endast för rening av denna sorts avloppsvatten skall utsläppsgränsvärdena i bilaga IV tillämpas vid den punkt där avloppsvattnet lämnar behandlingsanläggningen. Om denna anläggning för behandling av avloppsvatten utanför förbrännings- eller samförbränningsanläggningen är avsedd inte endast för behandling av avloppsvatten från förbränning, skall den driftansvarige göra erforderliga massbalansberäkningar så som avses i 4 a-c för att bestämma de utsläppsnivåer i det slutrenade avloppsvattnet som kan hänföras till den del av avloppsvattnet som kommer från rökgasreningssystemen för att kontrollera att utsläppsgränsvärdena i bilaga IV för avloppsvattnet från rökgasreningssystemen iaktas.

Under inga omständigheter får avloppsvatten spädas ut för att utsläppsgränsvärdena i bilaga IV skall kunna följas.

6. Tillståndet skall innehålla

a) utsläppsgränsvärden för de föroreningar som avses i bilaga IV, i enlighet med punkt 2 och för att uppfylla kraven i punkt 3 a,

b) driftmässiga kontrollparametrar för avloppsvatten åtminstone för pH, temperatur och flöde.

7. Förbrännings- och samförbränningsanläggningars områden med tillhörande avfallsupplag skall utformas och drivas på ett sådant sätt att otillåtet och oavsiktligt utsläpp av föroreande ämnen till mark, ytvatten och grundvatten förhindras i enlighet med bestämmelserna i gemenskapslagstiftningen på området. Det skall dessutom finnas kapacitet att lagra förorenat regnvatten från förbrännings- eller samförbränningsanläggningens område samt vatten som förorenats i samband med spill eller brandbekämpning.

Denna lagringskapacitet skall vara tillfredsställande för att säkerställa att sådant vatten vid behov kan analyseras och renas innan det släpps ut.

8. Utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i fördraget får medlemsstaterna fastställa utsläppsgränsvärden för polycykliska aromatiska kolväten och andra föroreningar.

Artikel 9

Restprodukter

Restprodukter från driften av förbrännings- eller samförbränningsanläggningen skall minimeras i fråga om mängd och skadlighet. Restprodukterna skall där det är lämpligt återvinnas direkt i anläggningen eller utanför denna i enlighet med gemenskapslagstiftningen på området.

Transport och mellanlagring av torra restprodukter i form av stoft, t.ex. pannaska och torra restprodukter från behandling av rökgas skall ske på ett sådant sätt att spridning i miljön förhindras, t.ex. i slutna behållare.

Innan beslut fattas om på vilka sätt de olika restprodukterna från förbrännings- och samförbränningsanläggningar skall bortskaffas eller återvinnas skall erforderliga analyser göras för att bestämma deras fysikaliska och kemiska egenskaper samt deras föroreningspotential. Analysen skall gälla den totala lösliga fraktionen och den lösliga fraktionen av tungmetaller.

Artikel 10

Kontroll och övervakning

1. Mätutrustning skall installeras och teknik användas för att övervaka parametrar, villkor och masskoncentrationer som gäller för förbrännings- eller samförbränningsprocessen.
2. Mätkraven skall anges i tillståndet från den behöriga myndigheten eller i de tillhörande villkoren.
3. Den automatiserade utrustningen för övervakning av utsläpp till luft och vatten skall kontrolleras och årligen provas med avseende på installation och funktion. Kalibrering skall ske genom parallellmätningar med referensmetoder minst vart tredje år.
4. Placeringen av provtagnings- och mätställen skall fastställas av den behöriga myndigheten.
5. Periodiska mätningar av utsläpp till luft och vatten skall göras i enlighet med bilaga III punkterna 1 och 2.

Artikel 11

Mätkrav

1. Medlemsstaterna skall, antingen genom angivelser i tillståndsvillkoren eller genom allmänna bindande regler, säkerställa att punkterna 2–12 och punkt 17 när det gäller luft och punkterna 9 och 14–17 när det gäller vatten iakttas.
2. Följande mätningar av föroreningar i luft skall utföras vid förbrännings- eller samförbränningsanläggningen enligt

bilaga III:

- a) Kontinuerliga mätningar av följande ämnen: Kväveoxider, förutsatt att utsläppsgränsvärdena är fastställda, kolmonoxid, total stofthalt, totalt organiskt kol, väteklorid, vätefluorid, svaveldioxid.
 - b) Kontinuerliga mätningar av följande driftparametrar: Temperatur nära förbränningskammarens innervägg, eller en annan representativ punkt i förbränningskammaren efter tillstånd från behörig myndighet samt rökgasernas syrehalt, tryck, temperatur och halt av vattenånga.
 - c) Minst två mätningar årligen av tungmetaller, dioxiner och furaner; dock skall under de första tolv driftmånaderna en mätning göras minst var tredje månad. Medlemsstaterna får bestämma mätperioder där de har fastställt utsläppsgränsvärden för polycykliska aromatiska kolväten och andra föroreningar.
3. Rökgasernas uppehållstid, minimitemperatur och syrehalt skall kontrolleras på lämpligt sätt minst en gång i samband med att förbrännings- eller samförbränningsanläggningen tas i bruk samt under de mest ogynnsamma driftförhållanden som kan förutses.
 4. Kontinuerlig mätning av vätefluorid är inte nödvändig om behandlingssteg för väteklorid används som säkerställer att utsläppsgränsvärdet för väteklorid inte överskrids. I det fallet skall utsläppen av vätefluorid omfattas av periodiska mätningar enligt punkt 2 c.
 5. Kontinuerlig mätning av halten av vattenånga är inte nödvändig om rökgasprovet torkas innan utsläppen analyseras.
 6. Den behöriga myndigheten får i tillståndet i fråga om förbrännings- och samförbränningsanläggningar tillåta periodiska mätningar enligt punkt 2 c av väteklorid, vätefluorid och svaveldioxid (SO₂) i stället för kontinuerliga mätningar, om den driftansvarige kan visa att utsläppen av dessa föroreningar under inga omständigheter kan överskrida de fastställda utsläppsgränsvärdena.
 7. Den behöriga myndigheten får i tillståndet medge en minskning av frekvensen i de periodiska mätningarna av tungmetaller från två gånger om året till en gång vartannat år och för dioxiner och furaner från två gånger om året till en gång om året, förutsatt att utsläppen från samförbränning eller förbränning är lägre än 50 % av de utsläppsgränsvärden som fastställts i enlighet med bilaga II eller bilaga V, och att det finns kriterier, utarbetade enligt förfarandet i artikel 17, för de krav som skall uppfyllas. Dessa kriterier skall åtminstone grunda sig på de bestämmelser som anges nedan under a och d.

Fram till den 1 januari 2005 får en sådan minskning av frekvensen tillåtas även om sådana kriterier saknas under förutsättning att

- a) det avfall som skall samförbrännas eller förbrännas enbart består av vissa sorterade brännbara fraktioner av icke-farligt avfall, som inte lämpar sig för materialåtervinning och uppvisar vissa egenskaper och som närmare specificeras på grundval av den bedömning som avses i punkt d,
- b) det finns nationella kvalitetskriterier för sådant avfall vilka har meddelats till kommissionen,
- c) samförbränningen och förbränningen av avfallet överensstämmer med relevanta planer för avfallshantering som anges i artikel 7 i direktiv 75/442/EEG,
- d) den driftansvarige kan bevisa för den behöriga myndigheten att utsläppen under alla förhållanden ligger väsentligt under utsläppsgrensvärdena som anges i bilaga II eller bilaga V för dioxiner och furaner samt tungmetaller; denna bedömning skall bygga på information om kvaliteten hos det avfall som avses och mätningar av utsläppen av de nämnda föroreningarna,
- e) kvalitetskriterierna och den nya perioden för de periodiska mätningarna specificeras i tillståndet, och
- f) alla beslut om frekvenserna av de mätningar som avses i denna punkt tillsammans med uppgifter om mängden och kvaliteten av det berörda avfallet årligen meddelas till kommissionen.

8. Resultaten av mätningarna för att kontrollera att utsläppsgrensvärdena följs skall räknas om till följande standardbetingelser och för syre enligt den formel som anges i bilaga VI:

- a) Temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 11 % syre, torr gas, i rökgas från förbränningsanläggningar.
- b) Temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 3 % syre, torr gas, i rökgas vid förbränning av spillolja enligt definitionen i direktiv 75/439/EEG.
- c) Om avfallet förbränns eller samförbränns i syreanrikad atmosfär får mätvärdena räknas om till en syrehalt som fastställs av den behöriga myndigheten och som avspeglar de särskilda omständigheterna i det enskilda fallet.
- d) Vid samförbränning skall mätvärdena räknas om till en total syrehalt som beräknas enligt bilaga II.

Om utsläppen av föroreningar minskas genom rökgasrening i en förbrännings- eller samförbränningsanläggning där farligt avfall förbränns skall omräkningen vad avser syrehalten enligt första stycket utföras endast om den syrehalt som mäts upp under den period då mätningen av den aktuella föroreningen sker överskrider relevant standardsyrehalt.

9. Alla mätvärden skall registreras, bearbetas och återges på ett lämpligt sätt så att de behöriga myndigheterna, enligt förfaranden som samma myndigheter beslutar om, kan kontrollera att tillåtna driftsvillkoren uppfylls, liksom utsläppsgrensvärdena i detta direktiv.

10. Utsläppsgrensvärdena för luft skall anses vara uppfyllda om

- a) — inget dygnsmedelvärde överskrider något av de utsläppsgrensvärden som anges i bilaga V a eller bilaga II;
— 97 % av dygnsmedelvärdet under året inte överskrider det utsläppsgrensvärde som anges i bilaga V e första strecksatsen;
- b) antingen inget halvtimmesmedelvärde överskrider något av de utsläppsgrensvärden som anges i kolumn A i bilaga V b eller i förekommande fall 97 % av halvtimmesmedelvärderna under ett års tid inte överskrider något av de utsläppsgrensvärden som anges i kolumn B i bilaga V b,
- c) inget av medelvärderna från de provtagningsperioder som anges för tungmetaller samt dioxiner och furaner överskrider utsläppsgrensvärdena i bilaga V c-d eller bilaga II,
- d) bestämmelserna i bilaga V e andra strecksatsen eller i bilaga II är uppfyllda.

11. Halvtimmesmedelvärderna och tiominutersmedelvärderna skall bestämmas inom den effektiva drifttiden (exklusive start- och stopperioder om inget avfall förbränns) på grundval av de uppmätta värdena efter det att värdena vid konfidensintervallet enligt punkt 3 i bilaga III har dragits ifrån. Dygnsmedelvärderna skall bestämmas på grundval av dessa korrigerade medelvärderna.

För att ett dygnsmedelvärde skall vara giltigt får högst fem halvtimmesmedelvärderna per dag förkastas på grund av funktionsfel i det kontinuerliga mätsystemet eller underhåll av detta. Högst tio dygnsmedelvärderna per år får förkastas på grund av funktionsfel i det kontinuerliga mätsystemet eller underhåll av detta.

12. Medelvärderna under provtagningsperioden och medelvärderna när det gäller periodiska mätningar av vätefluorid, väteklorid och svaveldioxid skall bestämmas i enlighet med kraven i artikel 10.2 och 10.4 och bilaga III.

13. Kommissionen skall, i enlighet med förfarandet i artikel 17, så snart som lämpliga mätmetoder finns tillgängliga inom gemenskapen, fastställa den dag från och med vilken kontinuerliga mätningar av grensvärdena för utsläpp till luften av tungmetaller, dioxiner och furaner skall göras enligt bilaga III.

14. Följande mätningar skall göras vid utsläppspunkten för avloppsvatten:

- a) Kontinuerliga mätningar av de parametrar som avses i artikel 8.6 b.
- b) Dagliga stickprovsmätningar av totalt suspenderat material. Medlemsstaterna får alternativt medge mätning av representativt flödesproportionellt 24-timmarsprov.
- c) Mätning minst en gång i månaden av ett representativt stickprov som är proportionellt till flödet under 24 timmar på utsläpp av föroreningar som avses i artikel 8.3 med avseende på punkterna 2-10 i bilaga IV.

d) Mätning minst en gång per halvår av dioxiner och furaner; dock skall en mätning göras minst var tredje månad under de första tolv driftmånaderna. Medlemsstaterna får fastställa mätperioder där de har angett utsläppsgränsvärden för polycykliska aromatiska kolväten eller andra föroreningar.

15. Övervakningen av mängden föroreningar i det behandlade avloppsvattnet skall ske i enlighet med gemenskapslagstiftningen och vara angiven i tillståndet, där även mätfrekvensen skall anges.

16. Utsläppsgränsvärdena för vatten skall anses vara uppfyllda om

- för totalt suspenderat material (förorenande ämne nummer 1) 95 % och 100 % av de uppmätta värdena inte överskrider utsläppsgränsvärdena i bilaga IV,
- för tungmetaller (föroreningar nummer 2–10), inte fler än en mätning per år överskrider utsläppsgränsvärdena i bilaga IV; eller, om medlemsstaterna beslutar om fler än 20 prov per år, inte mer än 5 % av dessa stickprov överskrider utsläppsgränsvärdena i bilaga IV,
- de mätningar som görs två gånger om året av dioxiner och furaner, (föroreningar nummer 11) inte överskrider utsläppsgränsvärdet i bilaga IV,

17. Om mätningarna visar att utsläppsgränsvärdena för luft eller vatten i detta direktiv har överskridits, skall den behöriga myndigheten underrättas utan dröjsmål.

Artikel 12

Tillgång till information och allmänhetens deltagande

1. Utan att det påverkar tillämpningen av rådets direktiv 90/313/EEG⁽¹⁾ och direktiv 96/61/EG skall ansökningar om nya tillstånd för förbrännings- och samförbränningsanläggningar under lämplig tid göras tillgängliga för allmänheten på ett eller flera allmänt tillgängliga ställen, såsom kommunalhus, så att allmänheten kan yttra sig innan den behöriga myndigheten fattar sitt beslut. Detta beslut, som skall innehålla minst en kopia av tillståndet, samt varje senare uppdatering skall också göras tillgängligt för allmänheten.

2. För förbränningsanläggningar eller samförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet av minst två ton per timme skall, trots vad som sägs i artikel 15.2 i direktiv 96/61/EG, en årlig rapport som den driftansvarige skall lämna till den behöriga myndigheten, om driften av anläggningen och dess övervakning, göras tillgänglig för allmänheten. Rapporten skall, som ett minimum, innehålla en redogörelse för förloppet av driftprocessen och för utsläppen till luft och vatten, jämförda med utsläppsnormerna i detta direktiv. En förteckning över förbrännings- eller samförbränningsanläggningar med en nominell kapacitet av mindre än två ton per timme skall upprättas

⁽¹⁾ Rådets direktiv 90/313/EEG av den 7 juni 1990 om rätt att ta del av miljöinformation (EGT L 158, 23.6.1990, s. 56). Direktivet ändrat genom 1994 års anslutningsakt.

av den behöriga myndigheten och göras tillgänglig för allmänheten.

Artikel 13

Onormala driftförhållanden

1. Den behöriga myndigheten skall i tillståndet fastställa den längsta tid i samband med tekniskt oundvikliga driftstopp, driftstörningar eller fel i reningsutrustning eller mätapparatur, under vilken utsläppen till luft och renat avloppsvatten av de reglerade ämnena får överskrida de fastställda utsläppsgränsvärdena.

2. Den driftansvarige skall i händelse av haveri inskränka eller stoppa driften så snart som detta är praktiskt möjligt till dess att normal drift kan återupptas.

3. Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 6.3 c får förbrännings- eller samförbränningsanläggningen eller förbränningslinjen under inga förhållanden fortsätta att oavbrutet bränna avfall med överskridna utsläppsgränsvärden i längre tid än fyra timmar. Dessutom skall den sammanlagda drifttiden under sådana förhållanden understiga 60 timmar per år. Bestämmelsen om 60 timmar gäller sammantaget för de fall då flera linjer är anslutna till en och samma reningsutrustning för rökgasrening.

4. Den totala stofthalten i förbränningsanläggningens utsläpp till luft får under inga omständigheter överskrida 150 mg/m³ uttryckt som halvtimmesmedelvärde. Dessutom får gränsvärdena för utsläpp till luften av kolmonoxid och totalt organiskt kol inte överskridas. Alla övriga villkor enligt artikel 6 skall uppfyllas.

Artikel 14

Översynsklausul

Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 96/61/EG skall kommissionen lägga fram en rapport för Europaparlamentet och rådet före den 31 december 2008 på grundval av erfarenheter av tillämpningen av detta direktiv, särskilt när det gäller nya anläggningar, och de framsteg som har gjorts i fråga om teknik för kontroll av utsläpp och erfarenheter av avfallshantering. Rapporten skall vidare grunda sig på den tekniska utvecklingen, erfarenhet av driften av anläggningarna samt miljökraven. Rapporten kommer att innehålla ett särskilt avsnitt om tillämpningen av bilaga II.1.1 och i synnerhet om det är ekonomiskt och tekniskt möjligt för de befintliga cementugnar som avses i fotnoten i bilaga II.1.1 att följa de utsläppsgränsvärden för NO_x för nya cementugnar som fastställs i den bilagan. Den skall vid behov åtföljas av förslag till översyn av de berörda bestämmelserna i detta direktiv. Om så är lämpligt skall kommissionen emellertid föreslå en ändring av bilaga II.3 före nämnda rapport, om betydande avfallsströmmar leds till andra typer av samförbränningsanläggningar än de som behandlas i bilaga II.1 och II.2.

*Artikel 15***Rapportering**

Rapporterna om genomförandet av detta direktiv skall upprättas i enlighet med det förfarande som anges i artikel 5 i rådets direktiv 91/692/EEG. Den första rapporten skall omfatta åtminstone den första hela treårsperioden efter den och 28 december 2002 överensstamma med de perioder som avses i artikel 17 i direktiv 94/67/EG och i artikel 16.3 i direktiv 96/61/EG. I detta syfte skall kommissionen i tid utarbeta ett lämpligt frågeformulär.

*Artikel 16***Direktivets framtida anpassning**

Kommissionen skall i enlighet med förfarandet i artikel 17.2 ändra artiklarna 10, 11 och 13 och bilagorna I och III för att anpassa dem till den tekniska utvecklingen eller till nya rön om utsläppsbegränsningarnas positiva inverkan på hälsan.

*Artikel 17***Kommitté**

1. Kommissionen skall biträdas av en föreskrivande kommitté.

2. När det hänvisas till denna punkt skall artiklarna 5 och 7 i beslut 1999/468/EG tillämpas, med beaktande av bestämmelserna i artikel 8 i det beslutet.

Den tid som avses i artikel 5.6 i beslut 1999/468/EG skall vara tre månader.

3. Kommittén skall själv anta sin arbetsordning.

*Artikel 18***Upphävande**

Följande skall upphävas från och med den 28 december 2005:

- Artikel 8.1 och bilagan till direktiv 75/439/EEG
- Direktiv 89/369/EEG
- Direktiv 89/429/EEG
- Direktiv 94/67/EG

*Artikel 19***Påföljder**

Medlemsstaterna skall avgöra vilka påföljder som skall tillämpas vid överträdelse av de nationella bestämmelser som har antagits i enlighet med detta direktiv. De påföljder som härigenom fastställs skall vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Medlemsstaterna skall anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 28 december 2002 och skall snarast möjligt anmäla varje efterföljande ändring av dem.

*Artikel 20***Övergångsbestämmelser**

1. Utan att det påverkar de särskilda övergångsbestämmelserna som anges i bilagorna till detta direktiv, skall bestämmelserna i detta direktiv tillämpas på befintliga anläggningar från och med den 28 december 2005.

2. För nya anläggningar, dvs. anläggningar som inte omfattas av definitionen av "befintlig förbrännings- eller samförbränningsanläggning" i artikel 3.6 eller punkt 3 i denna artikel, skall i stället för de direktiv som anges i artikel 18 i detta direktiv tillämpas från och med den 28 december 2002.

3. Stationära eller mobila anläggningar som är avsedda att alstra energi eller producera material, som är i drift och har tillstånd i enlighet med befintlig gemenskapslagstiftning när ett sådant tillstånd krävs, och som inleder samförbränning av avfall senast den 28 december 2004 skall betraktas som befintliga samförbränningsanläggningar.

*Artikel 21***Genomförande**

1. Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 28 december 2002. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

*Artikel 22***Ikraftträdande**

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

*Artikel 23***Adressater**

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 4 december 2000.

På Europaparlamentets vägnar

N. FONTAINE

Ordförande

På rådets vägnar

H. VÉDRINE

Ordförande

BILAGA I

Ekvivalensfaktorer för dibenso-p-dioxiner och dibensofuraner

Vid bestämningen av totalkoncentrationen (TE) av dioxiner och furaner skall koncentrationerna av följande dioxiner och dibensofuraner multipliceras med följande ekvivalensfaktorer innan de summeras:

		Toxisk ekvivalensfaktor
2,3,7,8	— Tetraklordibensodioxin (TCDD)	1
1,2,3,7,8	— Pentaklordibensodioxin (PeCDD)	0,5
1,2,3,4,7,8	— Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexaklordibensodioxin (HxCDD)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptaklordibensodioxin (HpCDD)	0,01
	— Oktaklordibensodioxin (OCDD)	0,001
2,3,7,8	— Tetraklordibensofuran (TCDF)	0,1
2,3,4,7,8	— Pentaklordibensofuran (PeCDF)	0,5
1,2,3,7,8	— Pentaklordibensofuran (PeCDF)	0,05
1,2,3,4,7,8	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,6,7,8	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,7,8,9	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
2,3,4,6,7,8	— Hexaklordibensofuran (HxCDF)	0,1
1,2,3,4,6,7,8	— Heptaklordibensofuran (HpCDF)	0,01
1,2,3,4,7,8,9	— Heptaklordibensofuran (HxCDF)	0,01
	— Oktaklordibensofuran (OCDF)	0,001

BILAGA II

BESTÄMNING AV GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP TILL LUFT FRÅN SAMFÖRBRÄNNING AV AVFALL

Följande formel (blandningsregel) skall alltid tillämpas när ett särskilt gränsvärde för de samlade utsläppen "K" inte har angivits i en tabell i denna bilaga.

Utsläppsgränsvärdena för respektive förorening och för kolmonoxid i rökgaserna från samförbränning av avfall skall beräknas på följande sätt:

$$\frac{V_{\text{avfall}} \times K_{\text{avfall}} + V_{\text{proc}} \times K_{\text{proc}}}{V_{\text{avfall}} + V_{\text{proc}}} = K$$

V_{avfall} är rökgasvolymen från förbränning av enbart avfall. Den är bestämd på grundval av avfallet med det lägsta värmevärdet enligt uppgift i tillståndet och omräknad till de standardförhållanden som anges i detta direktiv.

Om den alstrade värmen från förbränning av farligt avfall motsvarar mindre än 10 % av den sammanlagda alstrade värmen i anläggningen, måste V_{avfall} beräknas med utgångspunkt från en (fiktiv) mängd avfall som vid förbränningen skulle motsvara 10 % alstrad värme vid en fast total värmealstring.

K_{avfall} Gränsvärden för utsläpp från förbränningsanläggningar i bilaga V för de relevanta föroreningarna och kolmonoxid.

V_{proc} är rökgasvolymen från anläggningsprocessen, inbegripet förbränningen av de godkända bränslen som normalt används i anläggningen (avfall undantaget), beräknad på grundval av den syrehalt till vilken utsläppen skall omräknas enligt gemenskapsbestämmelser eller nationella bestämmelser. Om det saknas bestämmelser för detta slags anläggningar, skall man använda den verkliga syrehalt som rökgaserna har utan utspädning genom tillsats av luft som inte behövs för själva processen. Omräkning till övriga standardförhållanden ges i detta direktiv.

K_{proc} representerar utsläppsgränsvärden fastställda i tabellerna i denna bilaga för vissa industrisektorer, eller – i avsaknad av sådana tabeller eller värden – gränsvärden för de aktuella föroreningarna och kolmonoxid i rökgaserna från anläggningar som uppfyller nationella lagar och bestämmelser för sådana anläggningar när de förbränner bränslen som normalt är godkända (avfall undantaget). I avsaknad av sådana lagar och bestämmelser skall gränsvärdena i tillståndet användas. Om sådana gränsvärden saknas i tillståndet skall de verkliga koncentrationerna användas.

K representerar samlade (totala) gränsvärden för utsläpp samt syrehalt för vissa industrisektorer och föroreningar enligt tabellerna i denna bilaga, eller – i avsaknad av sådan tabell eller värden – samlade gränsvärden för kolmonoxid och aktuella föroreningar vilka ersätter gränsvärdena enligt särskilda bilagor till detta direktiv. Den samlade syrehalten bestäms utifrån förhållandet mellan delgasvolymerna från process- respektive avfallsförbränning.

Medlemsstaterna får fastställa regler för de undantag som anges i denna bilaga.

II.1 Särskilda bestämmelser för cementugnar som samförbränner avfall

Dygnsmedelvärden (för kontinuerliga mätningar). Provtagningsperioder och övriga mätkrav enligt artikel 7. Alla värden i mg/m^3 (dioxiner och furaner i ng/m^3). Halvtimmesmedelvärden kommer enbart att behövas för beräkning av dygnsmedelvärdena.

Resultaten från de mätningar som gjorts för kontroll av att utsläppsgränsvärdena iaktas skall omräknas till följande standardförhållanden: temperatur 273 K, tryck 101,3 kPa, 10 % syre, torr gas.

II.1.1 K – Totala gränsvärden för utsläpp

Förorening	K
Total stoftmängd	30
HCl	10
HF	1
NO _x för befintliga anläggningar	800
NO _x för nya anläggningar	500 (!)

Förorening	K
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb, As, Pb, Cr, Co, Cu, Mn, Ni, V	0,5
Dioxiner och furaner	0,1

(!) För tillämpningen av utsläppsgränsvärden för NO_x skall cementugnar i drift som har ett tillstånd i enlighet med gällande gemenskapslagstiftning och som börjar samförbränna avfall efter det datum som nämns i artikel 20.3 inte anses vara nya anläggningar.

Fram till den 1 januari 2008 får undantag för NO_x medges av de behöriga myndigheterna för befintliga cementugnar med våtprocess eller cementugnar som förbränner mindre än tre ton avfall per timme, förutsatt att det i tillståndet föreskrivs ett totalt utsläppsgränsvärde för NO_x på högst 1 200 mg/m³.

Fram till den 1 januari 2008 får undantag för stoft medges av de behöriga myndigheterna för cementugnar som förbränner mindre än tre ton avfall per timme, förutsatt att det i tillståndet föreskrivs ett totalt utsläppsgränsvärde på högst 50 mg/m³.

II.1.2 K – Totala gränsvärden för utsläpp av svaveldioxid och totalt organiskt kol (TOC):

Förorening	K
SO ₂	50
TOC	10

Undantag får medges av den behöriga myndigheten i fall då totalt organiskt kol och svaveldioxid inte härrör från avfallsförbränning.

II.1.3 Gränsvärde för utsläpp av kolmonoxid

Gränsvärden för utsläpp av kolmonoxid kan fastställas av den behöriga myndigheten.

II.2 Särskilda bestämmelser för förbränningsanläggningar

II.2.1 Dygnsmedelvärden

Utan att det påverkar bestämmelserna i direktiv 88/609/EEG och i fall där det för stora förbränningsanläggningar fastställs strängare utsläppsgränsvärden i framtida gemenskapslagstiftning skall denna för respektive anläggningar och föroreningar ersätta de värden som fastställs i följande tabeller (K_{proc}). Följande tabeller skall då utan dröjsmål anpassas till sådana strängare utsläppsgränsvärden enligt förfarandet i artikel 17.

Halvtimmesmedelvärden kommer enbart att behövas för beräkning av dygnsmedelvärdena.

K_{proc}

K_{proc} för fasta bränslen i mg/Nm³ (syrehalt 6 %):

Förorening	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂ normalfallet		850	850–200 (linjär ökning från 100 till 300 MWth)	200
inhemska bränslen		eller avsvavlingsgrad ≥ 90 %	eller avsvavlingsgrad ≥ 92 %	eller avsvavlingsgrad ≥ 95 %
NO _x		400	300	200
Stoft	50	50	30	30

Fram till den 1 januari 2007 och utan att det påverkar gemenskapslagstiftning på området gäller inte gränsvärdet för NO_x för anläggningar som endast samförbränner farligt avfall.

Fram till den 1 januari 2008 får undantag för NO_x och SO₂ medges av de behöriga myndigheterna för befintliga samförbränningsanläggningar på 100–300 MWth med fluidiserad bädd-teknik som förbränner fast bränsle, förutsatt att det i tillståndet föreskrivs ett K_{proc}-värde på högst 350 mg/Nm³ för NO_x och högst 850 till 400 mg/Nm³ (linjär minskning från 100 till 300 MWth) för SO₂.

K_{proc} för biomassa i mg/Nm³ (syrehalt 6 %):

Med "biomassa" avses produkter bestående av vegetabiliskt material från jord- eller skogsbruk som kan användas för att utvinna energi samt avfall som är undantaget från det tillämpningsområde som avses i artikel 2.2 a i–v.

Förorening	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂		200	200	200
NO _x		350	300	300
Stoft	50	50	30	30

Fram till den 1 januari 2008 får undantag för NO_x medges av de behöriga myndigheterna för befintliga samförbränningsanläggningar på 100–300 MWth med fluidiserad bädd-teknik och som bränner biomassa, förutsatt att det i tillståndet föreskrivs ett K_{proc}-värde på högst 350 mg/Nm³.

K_{proc} för flytande bränslen i mg/Nm³ (syrehalt 3 %):

Förorening	< 50 MWth	50–100 MWth	100–300 MWth	> 300 MWth
SO ₂		850	850–200 (linjär minskning från 100–300 MWth)	200
NO _x		400	300	200
Stoft	50	50	30	30

II.2.2 K – Totala gränsvärden för utsläpp

K i mg/Nm³ (syrehalt 6 %). Alla medelvärden skall bestämmas med en provtagningsperiod på minst 30 minuter och högst åtta timmar:

Förorening	K
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05
Sb + As + Pb + Cr + Co + Cu + Mn + Ni + V	0,5

K i ng/Nm³ (syrehalt 6 %). Alla medelvärden skall bestämmas med en provtagningsperiod på minst sex och högst åtta timmar:

Förorening	K
Dioxiner och furaner	0,1

II.3 Särskilda bestämmelser för industrisektorer som inte omfattas av II.1 eller II.2 där avfall samförbränns

II.3.1 K – Totala gränsvärden för utsläpp

K uttryckt i ng/Nm³. Alla medelvärden skall bestämmas med en provtagningsperiod på minst sex och högst åtta timmar:

Förorening	K
Dioxiner och furaner	0,1

K uttryckt i mg/Nm³. Alla medelvärden skall bestämmas med en provtagningsperiod på minst 30 minuter och högst åtta timmar:

Förorening	K
Cd + Tl	0,05
Hg	0,05

BILAGA III

Mätmetoder

1. Mätningarna för att bestämma koncentrationer av föroreningar i luft och vatten måste genomföras på ett sådant sätt att de blir representativa.
2. För samtliga föroreningar, inbegripet dioxiner och furaner, gäller att provtagning och analys, liksom kalibrering av automatiska mätsystem med referensmätmetoder, skall utföras enligt CEN-standarder. Om CEN-standarder saknas skall ISO-standarder, nationella eller internationella standarder som kan garantera data av likvärdig vetenskaplig kvalitet tillämpas.
3. I fråga om dygnsmedelvärden av utsläpp skall värdena på de 95-procentiga konfidensintervallen i de enskilda mätvärdena inte överskrida följande procentandelar av gränsvärdena:

Kolmonoxid:	10 %
Svaveldioxid:	20 %
Kvävedioxid:	20 %
Total stoftmängd:	30 %
Totalt organiskt kol:	30 %
Väteklorid:	40 %
Vätefluorid:	40 %

BILAGA IV

Utsläppsgränsvärden för utsläpp av avloppsvatten från rökgasrening

Föreningar	Gränsvärden uttryckta i koncentrationer för ofiltrerade stickprov	
	95 % 30 mg/l	100 % 45 mg/l
1. Totalt suspenderat material enligt definitionen i direktiv 91/271/EEG		
2. Kvicksilver och kvicksilverföreningar omräknat till rent kvicksilver (Hg)	0,03 mg/l	
3. Kadmium och kadmiumföreningar omräknat till rent kadmium (Cd)	0,05 mg/l	
4. Tallium och talliumföreningar omräknat till rent tallium (Tl)	0,05 mg/l	
5. Arsenik och arsenikföreningar omräknat till ren arsenik (As)	0,15 mg/l	
6. Bly och blyföreningar omräknat till rent bly (Pb)	0,2 mg/l	
7. Krom och kromföreningar omräknat till rent krom (Cr)	0,5 mg/l	
8. Koppar och kopparföreningar omräknat till ren koppar (Cu)	0,5 mg/l	
9. Nickel och nickelföreningar omräknat till rent nickel (Ni)	0,5 mg/l	
10. Zink och zinkföreningar omräknat till rent zink (Zn)	1,5 mg/l	
11. Dioxiner och furaner, beräknade som summan av enskilda dioxiner och furaner enligt bilaga I	0,3 mg/l	

Fram till den 1 januari 2008 får undantag för totalt suspenderat material beviljas av den behöriga myndigheten för befintliga förbränningsanläggningar förutsatt att det i tillståndet anges att 80 % av de uppmätta värdena inte får överskrida 30 mg/l och att inget av dem får överskrida 45 mg/l.

BILAGA V

GRÄNSVÄRDEN FÖR UTSLÄPP TILL LUFT

a) Dygnsmedelvärden

Total stoftmängd	10 mg/m ³
Organiska ämnen i gas- och ångform omräknat till totalt organiskt kol	10 mg/m ³
Väteklorid (HCl)	10 mg/m ³
Vätefluorid (HF)	1 mg/m ³
Svaveldioxid (SO ₂)	50 mg/m ³
Kvävemonoxid (NO) och kvävedioxid (NO ₂) omräknat till kvävedioxid. Gäller befintliga förbränningsanläggningar med en nominell kapacitet över 6 ton/h samt nya förbränningsanläggningar	200 mg/m ³ (*)
Kvävemonoxid (NO) och kvävedioxid (NO ₂) omräknat till kvävedioxid. Gäller befintliga förbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på högst 6 ton/h.	400 mg/m ³ (*)

(*) Fram till den 1 januari 2007 och utan att det påverkar tillämplig gemenskapslagstiftning gäller inte detta gränsvärde för anläggningar som endast förbränner farligt avfall.

Undantag för NO_x får beviljas av den behöriga myndigheten för befintliga förbränningsanläggningar

- med en nominell kapacitet på ≤ 6 ton/h, förutsatt att det i tillståndet anges att dygnsmedelvärdena inte får överskrida 500 mg/m³ och att detta gäller fram till den 1 januari 2008,
- med en nominell kapacitet på > 6 ton/h men < 16 ton/h, förutsatt att det i tillståndet anges att dygnsmedelvärdena inte får överskrida 400 mg/m³ och att detta gäller fram till den 1 januari 2010,
- med en nominell kapacitet på > 16 ton/h men < 25 ton/h och som inte ger upphov till avloppsvatten, förutsatt att det i tillståndet anges att dygnsmedelvärdena inte får överskrida 400 mg/m³ och att detta gäller fram till den 1 januari 2008.

Fram till den 1 januari 2008 får undantag för stoft medges av den behöriga myndigheten för befintliga förbränningsanläggningar, förutsatt att det i tillståndet anges ett gränsvärde på högst 20 mg/m³ som dygnsmedelvärde.

b) Halvtimmesmedelvärden

	(100 %) A	(97 %) B
Total stofthalt	30 mg/m ³	10 mg/m ³
Organiska ämnen i gas- och ångform omräknat till totalt organiskt kol	20 mg/m ³	10 mg/m ³
Väteklorid (HCl)	60 mg/m ³	10 mg/m ³
Vätefluorid (HF)	4 mg/m ³	2 mg/m ³
Svaveldioxid (SO ₂)	200 mg/m ³	50 mg/m ³
Kvävemonoxid (NO) och kvävedioxid (NO ₂) omräknat till kvävedioxid. Gäller befintliga förbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på över 6 ton/h samt nya förbränningsanläggningar	400 mg/m ³ (*)	200 mg/m ³ (*)

(*) Fram till den 1 januari 2007 och utan att det påverkar tillämpningen av befintlig gemenskapslagstiftning skall utsläppsgränsvärdet för NO_x inte gälla anläggningar som förbränner enbart farligt avfall.

Fram till den 1 januari 2010 får undantag för NO_x beviljas av den behöriga myndigheten för befintliga förbränningsanläggningar med en nominell kapacitet på 6–16 ton/h, förutsatt att halvtimmesmedelvärdet inte överskrider 600 mg/m³ för kolumn A eller 400 mg/m³ för kolumn B.

c) **Alla medelvärden skall bestämmas med en provtagningsperiod på minst 30 minuter och högst åtta timmar.**

Kadmium och kadmiumföreningar omräknat till rent kadmium (Cd)		
Tallium och talliumföreningar omräknat till rent tallium (Tl)	totalt 0,05 mg/m ³	totalt 0,1 mg/m ³ (*)
Kvicksilver och kvicksilverföreningar omräknat till rent kvicksilver (Hg)	0,05 mg/m ³	0,1 mg/m ³ (*)
Antimon och antimonföreningar omräknat till rent antimon (Sb)		
Arsenik och arsenikföreningar omräknat till ren arsenik (As)		
Bly och blyföreningar omräknat till rent bly (Pb)		
Krom- och kromföreningar omräknat till rent krom (Cr)		
Kobolt och koboltföreningar omräknat till ren kobolt (Co)	totalt 0,5 mg/m ³	totalt 1 mg/m ³ (*)
Koppar och kopparföreningar omräknat till ren koppar (Cu)		
Mangan och manganföreningar omräknat till rent mangan (Mn)		
Nickel och nickelföreningar omräknat till rent nickel (Ni)		
Vanadin och vanadinföreningar omräknat till rent vanadin (V)		

(*) Fram till den 1 januari 2007 medelvärden för befintliga anläggningar som fått sitt drifttillstånd före den 31 december 1996 och som endast förbränner farligt avfall.

Dessa gränsvärden omfattar även gas- och ångformiga förekomster av de aktuella tungmetallerna och deras föreningar.

d) **Medelvärdena skall bestämmas under en provtagningsperiod på minst sex och högst åtta timmar. Utsläppsgrensvärdet avser den totala koncentrationen av dioxiner och furaner beräknad med hjälp av begreppet toxisk ekvivalens enligt bilaga I.**

Dioxiner och furaner	0,1 ng/m ³
----------------------	-----------------------

e) **Följande gränsvärden för utsläpp av kolmonoxid i rökgaserna får inte överskridas (med undantag av start- och stopperioderna):**

- 50 mg/m³ bestämt som dygnsmedelvärde,
- 150 mg/m³ för minst 95 % av alla 10-minutersmedelvärden eller 100 mg/m³ för samtliga halvtimmesmedelvärden, i båda fallen bestämda med prover tagna under en godtycklig 24-timmarsperiod.

Den behöriga myndigheten får medge undantag för förbränningsanläggningar med fluidiserad bädd-teknik, förutsatt att det utsläppsgrensvärde för kolmonoxid som anges i tillståndet är högst 100 mg/m³ angivet som timmedelvärde.

f) **Medlemsstaterna får fastställa regler för de undantag som anges i denna bilaga.**

BILAGA VI

Formel för beräkning av utsläppskoncentration vid procentuell standardsyrekoncentration

$$E_s = \frac{21 - O_s}{21 - O_M} \times E_M$$

E_s = beräknad utsläppskoncentration vid procentuell standardsyrekoncentration

E_M = uppmätt utsläppskoncentration

O_s = standardsyrekoncentration

O_M = uppmätt syrekoncentration
